

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 12 (958)

Ціна номера 12 коп.



Мал. А. ВАСИЛЕНКА



— Такий візерунок прекрасно збуджує апетит відвідувачів.

свої люди, а б о ягоди одного поля

Фрося Прокопівна...

[Фейлетон перший]

Слава до Фросі Прокопівни прийшла несподівано: як посада, як гроші, як розкіш...

А все почалося з того самого дня, коли Фросю Прокопівну Чепурняк призначили директором Котовського маслозаводу. Обійнявши таку посаду, Фрося Прокопівна перш за все потурбувалася про свою солідність. Тепер вона вже не бігала, а ходила розмірено, з гідністю, не посміхалася першому стрічному, а тільки тому, кому вважала за потрібне. На районні засідання, наради Фрося Прокопівна віднині ходила не в одній, а в двох-трьох шапочках. Щоправда, одягала не всі одразу, а по черзі. Після кожної перерви засідання.

Якось Фрося Прокопівна прийшла додому і несподівано помітила у

своїй квартирі чоловіка у засмалцьованому костюмі.

— Голубе, ти хто? — запитала вона директоромським тоном.

— Я? — розгубився чоловік. — Василь...

— Я знаю, що мій чоловік. Від завтрашнього дня ти будеш не Василем, а Василем Гнатовичем. І не слюсарем, а головним технологом заводу. Зрозумів? — запитала Фрося Прокопівна тоном, який не потребував відповіді. — На заводі потрібні свої люди...

Василь Гнатович і це розумів. Одне не вкладалося в голову: як він буде головним технологом без відповідної освіти.

— Хай тобі голова не болить. Для цього на заводі є директор і головний бухгалтер.

Коли про це дізнався головбух Василь Іларіонович Сербул, йому захотілося, щоб і його дружина обіймала якийсь пост.

— Хай буде майстром цеху, — сказала Фрося Прокопівна. — До неї треба перевести і племінницю. Нам потрібні на заводі свої люди. Чим більше, тим краще.

«Своїми людьми» Фрося Прокопівна обростала знизу і зверху. «Свої люди» одержували посади, мали підвищені преміальні. «Свої люди» нагромаджували лишки вершків, сметани і в свою чергу заводили «своїх людей» у сфері збуту: магазинах, кафе.

Майстер цеху ширвжитку Зінаїда Трохимівна Митко знайшла «свою людину» в особі Марії Яківни Добридень, яка працювала експедитором у відділі робітничого постачання. Марія Яківна в свою чергу мала «своїх людей» у магазині № 1 (продавець Юсипишина Н. В.) і в кафе «Черемухи» (продавець Колесник В. М.).

Саме сюди через «своїх людей» «свої люди» Фросі Прокопівни без накладних, без необхідних документів постачали вершки, сметану, масло. А Фрося Прокопівна від розкоші в молоці купалася.

Та несподівано «молочні ванни» кінчилися «холодним душем». Зінаїду Митко міліція накрила мокрим рядном.

— Нічого не бійся, Зіно, — сказала Фрося Прокопівна, записивши її до кабінету. — Ти мене виручала — я тебе виручу. У мене є свої люди не тільки в районі... Є в області і навіть у Міністерстві м'ясо-молочної промисловості...

Через день працівники міліції завітали на завод. Вирішили перевірити цех ширвжитку — чи є лишки. Якщо є, то як вони там утворюються. Лаборант Євгенія Корніївна Вакрчук негайно до Фросі Прокопівни.

— У цеху міліція!

— А лишки? — поцікавилася Фрося Прокопівна.

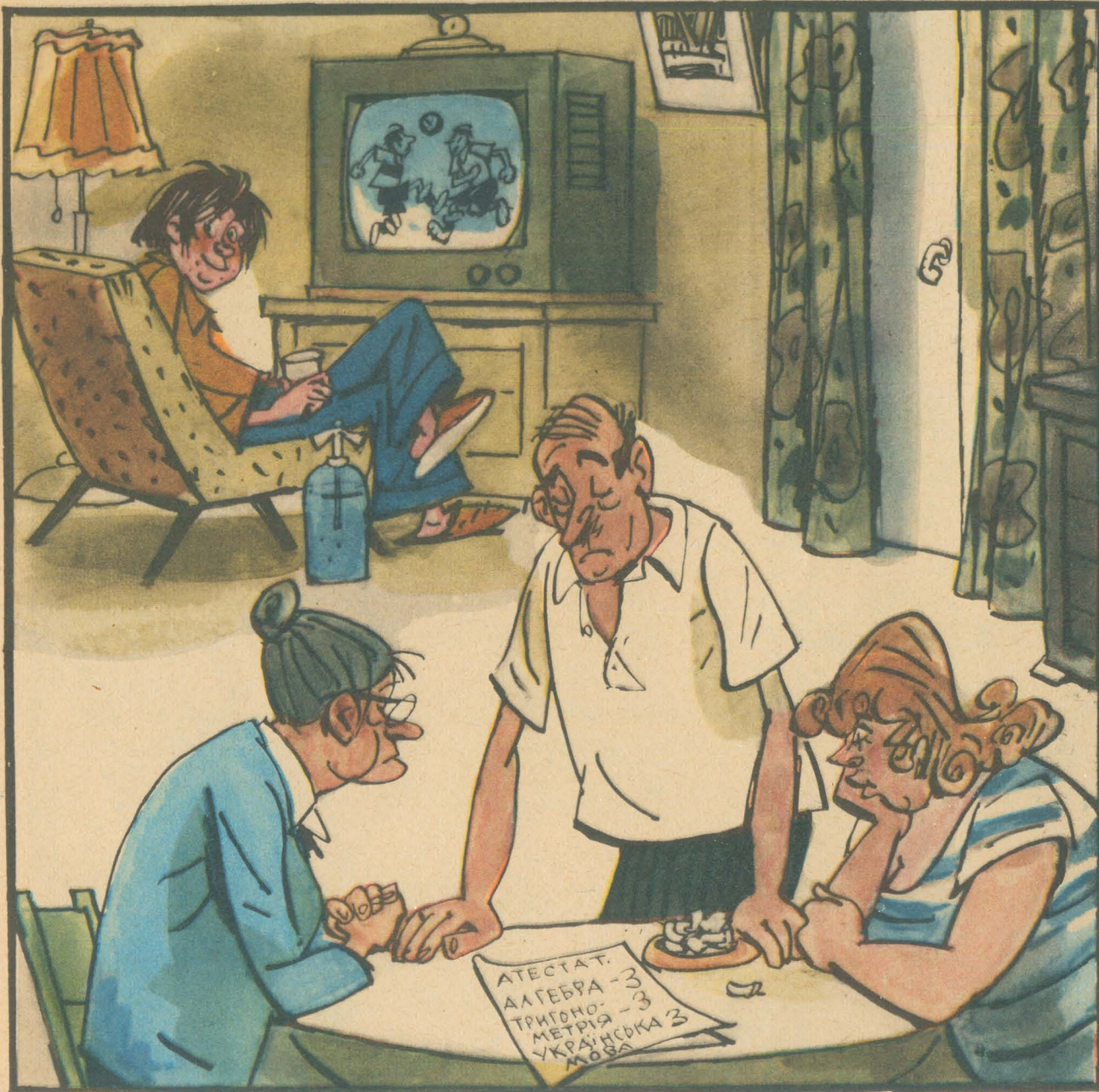
— Повно.

— Спускайся через ванну у каналізацію. Сама не справишся — візьми на підмогу Октябрину Орошко. Це своя людина...

Тієї ж ночі «свої люди» із Котовського маслозаводу спустилися у каналізацію 422 кілограмів вершків і 400 кілограмів сметани.

А що ж Фрося Прокопівна? Спустивши вершки у труби, в молоці купалася? Поки що ні... Фрося Про-

Мал. В. ГЛИВЕНКА



— Куди піти вчитися?..

Телеграфне агентство ПЕРДЯ

ТУРБОТ ПОМЕНШАЛО

КИРОВОГРАДСЬКА область. Власкор ТАП повідомляє з Новоархангельського району: Постійно дбає про сільських трудівників місцева райспоживспілка, невтомно пінується, щоб у них дедалі менше й менше часу відбирали різноманітні побутові турботи. Нителі села Комшова, наприклад, щойно з радістю дізналися про те, що їм уже не треба ходити до свого магазину по продукти і господарські товари. Магазин у селі надійно зачинено.

СЛОВО — СИЛА

Наш полтавський кореспондент повідомляє з села Білини Кобеляцького району. Назавчайну силу має слово голови селищної Ради т. Калашніна. Наприклад, треба було йому тільки скомандувати: «Рубати!», як 89 дерев, що прикрашали село, перетворилися на дрова.

ПОЯСНЕННЯ ТАП

Коллекционер рідкісних документів Цяпа надіслав редакції дві телеграми. Перша, адресована у Львів, дослівно відобразилася:

СНОВА РОВНО ПОЧТАМТА І 10 І 0745

КУРЧАТОВА ЯК ПЕРЕДАТИ «МАМА». (Слово «КУРЧАТОВА» розшифровується «КУРКА ГОТОВА»).

На другій наклеєно: «СЕВА-СТОПЛЬ 29/32005 19 7 220 6 РОЗБІШЕВКА ПОЛТАВСКОГО ГАДЯЧСЬКОГО ЧАЙКЕ ВАСИЛІЮ ДЕНИСОВИЧУ — ПОС 363 10 22/2 КОЛОДЯ ВІДАЄ ІМВІЧНО 7/3 ОУЖУ КОЛОДЯ — НАЧ ОТД СВЯЗИ САМОЙЛЕКО».

Коллекционер запевняє, що обидві телеграми, хоч і подані з різних пунктів, проте передані однією рукою. І запитус, як це могло статися?

ТАП, вичитавши обидва документи, дійшов висновку, що передані вони не рукою, а ногою. Притому, лівою. Як це могло статися, можуть пояснити тов. «САМОЙЛЕКО» і керівництво Ровенського поштамту.

копіана заклопотана іншим: шукає «своїх людей» «у верхах», які б урятували її від катастрофи.

...і Василь Якимович [Фейлетон другий]

На «своїх людей» (і тільки на своїх) покладався і директор Котовської відгодівельної бази при місцевому цукрозаводі Василь Якимович Овчаренко.

Якось він викликав до себе бригадира по відгодівлі О. О. Дембовського. І сказав:

— Слухай, у тебе голова чи баняк на в'язах? — Хоч Дембовський був «свій чоловік», але Василь Якимович не дуже церемонився і зі «своїми людьми». «Свої люди» любили гроші, Василь Якимович створював їм «атмосферу». Тому був певний — полюбають і його, незважаючи на крутий характер.

— Як ти бички приймаєш?

— Чесно, — розгубився Дембовський.

— Чесно, чесно, — передражнив його Василь Якимович. — Он твої попередники у ваги вставляли металеві прутки, гірі свинцем заливали.

Був приріст, був комбікорм, були й преміальні... А ти...

— Я подумаю, Василю Якимовичу... Тільки швидше. Бо в твоєму корпусі не приріст, а дівочі слюзи. Зачепило за живе Дембовського. Хотілося винайти щось таке, що б прірівнювалося до винаходу Ньютона.

— Винайшов, Василю Якимовичу. Другий закон змного тяжіння, — вбів захеканий Дембовський до Василя Якимовича.

— Що це за кулька? — перепитав директор, беручи до рук шмат звичайнісінького металу.

— Магніт, — відповів Дембовський. — Я його прикладатиму до балансу ваг і на кожному бичкові матимемо п'ятнадцять кілограмів. Буде, Василю Якимовичу, і план, і приріст, і комбікорм, і гроші.

Директор не повірив у таке «чудо»:

— Ану зваж мене!

Василя Якимовича важили «персонально».

— Рівно на п'ятнадцять кілограмів схуднули, — доповів Дембовський.

— Молодець, — похвалив його Василь Якимович. — У тебе такі не баняк на в'язах, а голова... Важитимеш

бичків, постав коло себе зоотехніка Палайницького. Він «своя людина». Якщо хтось підозрілий з'явиться, Палайницький тричі кашляне... Второпав! Дембовський «второпав». Магніт запровадив на повну потужність. Через ті ваги за два дні пройшло 50 бичків з колгоспу імені Чкалова Савранського району, стільки ж з колгоспу Мічуріна Котовського району, 52 бички із «Світанку» (Миколаївський район) і 21 бичок з колгоспу імені Радянської Армії Котовського району...

А на двадцять другому бичкові зоотехнік Палайницький кашлянув (хай йому ще й легенько гикнеться), але Дембовський так захопився своїм магнітним полем діяльності, що почув тільки тоді, як його схопили за руку... разом з магнітом.

Тепер «свої люди» — майстер цеху маслозаводу Зінаїда Митко і бригадир відгодівельного корпусу № 7 Олександр Дембовський сидять поруч, через стінку і записочки пишуть. А що ж «свої люди»? Боятися за себе? Нічого подібного. Обіцяють ще й тих виручити.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.
Одеська область.

ЧУДЕСА АКСЕЛЕРАЦІЇ

Тільки ранок, а вже чути —

Мати доньку лас:

— В тебе, Ганно, по сім п'ятниць На тиждень буває!

— Ет, бабуню, що сім п'ятниць, — Озвалась онука.

Краще б сім неділей на тиждень, Ото була б штука!

МАРУСЯ

Скрізь хвалилася Маруся:

— Я вогню й води боюся...

А сусіди загули:

— Ми ж не в курсі справ були...

Тепер знаєм, чому ти

Не підходиш до плити

І не бралася ще зроду

Навіть за холодну воду!

Євген ТОВМАЧ.



КАДРА З ПРЕТЕНЗІЯМИ...

Мал. П. КОГАНА



— Ні, ця робота мені не підходить — тут навіть украсти нічого.

ПОВЧАЛЬНА РОЗМОВА

Директор Ворошиловградського тепловозобудівного заводу М. О. Турки викликав до себе робітника, на якого написав доповідну начальнику заводської охорони.

— Є відомості, що ви, як би це делікатніше висловитися... ніби дещо присвоїли.

— Та я навіть погнутото цєяха ніколи не взяв... Хто вам таке сказав? — Не тільки сказав, а й документально засвідчив. Ось дивіться...

— Ну-ну, що ж він пише?

— Що ви потягли в'язку вентилів для газових балонів.

— Так...

— Що ви прихопили кілька листів заліза.

— Ну, було щось подібне, але...

— Ніяких «але»! Труби брали?

— Брав, але...

— Ніяких, кажу, «але»!.. Електромотори брали?

— Брав, але...

— Що ви увесь час алекаєте?

— Але ходітьте, я вам дещо покажу...

Робітник привів товариша Турки у майстерню, що нагадувала склад.

— Усе тут, — показав рукою, — вентилі, залізо, труби. За прохідну жодного грама не виніс.

— Навіщо ж сюди тягли?

— Хіба не знаєте, що в складально-зварювальному цеху невідомо куди поділилися 5613 вентилів?

— То й що?

— Не сховаю, подумав, а хоч одну в'язку — усі розділяють злодіяки.

— Так, так... Ну, а листові залізо, яким чином до вашої слюсарні потрапило? Теж сховали від злодія?

— Звичайно. Бо із заводу, як відомо, тасмичне зникли 123 тонни заліза.

— А про металеві труби, що скажете?

— Труби у величезній кількості роками валяються біля залізничної колії і псуються. Тому й вирішив частину їх перенести до своєї майстерні, яка має дах.

— А електромотори?

— Ви наче не знаєте, що на заводському подвір'ї з давніх-давен лежать півтори сотні моторів загальною вартістю 76 тисяч карбованців. От і сховав кілька. Щоб не з'їла іржа...

З тією ж метою сховав один шток точної обробки металу, який коштує п'ять тисяч карбованців і

яких ой-ой-ой скільки валяється просто неба на землі.

— Чому один, а, скажімо, не два? — Ступити в моїй комірчині вже, як бачите, немає де, стільки добра до неї напхав. А було б вільне місце, а б на сотні тисяч карбованців його сховав.

— Ти ба, який розумний! — вигукнув директор. — Виходить, що ти один такий господар, а ми тисячі на вітер викидаємо?

Робітник знизав плечима.

— Можливо, тобі ще й премію виплатити? — не відставав товариш Турки. — За дбайливість!

— Не треба премії.

— Отож-бо, — повчально мовив директор. — Ніколи не сунь свого носа в чуже просо. Віднеси усе це туди, де взяв. І не простягай більше рук до державного майна. Воно недоторканне!

М. ПАЛЬЧИК.



А ВСТУПНИХ екзаменах у Чернівецький медичний інститут Григорій Толмач обрав для письмового твору з літератури тему про Платона Кречета. Встановивши, перш за все, що герой Олександра Корнійчука — «інтелЕгент», абітурієнт далі писав: «Основна ідея Платона Кречета — це боротьба зі смертю. Він робить багато експериментів для того, щоб уміти робити операції...» Екзаменатори поставили за роботу «трійку». І Толмача, оскільки чоловік за конкурсом пройшов, було зараховано студентом.

Навчаючись в інституті, Григорій Толмач, на відміну від Платона Кречета, не робив усього потрібного, щоб згодом «уміти робити»: половину його оцінок становили знову ж таки «трійки». Та як би там не було, а диплом лікаря він одержав. І опинився в рідному Кельменецькому

даних конкретних обставинах Г. В. Толмач обрав єдино правильне рішення. І я повністю згоден з ними. Але люди в Нелиповцях та довкола, прочувши про цей випадок, подумали, що воно якось краще, коли лікар спочатку читає спеціальну літературу, а потім ріже, ніж навпаки, і стали по можливості обминати операційний стіл Григорія Васильовича.

Та не кожному ж і не завжди вдається обминати.

У А. П. Василичина дворічний синочок вивихнув плече. У таких випадках, звичайно, нема коли вибирати лікаря. Отож привезли дитину до Толмача. А в Григорія Васильовича, як на гріх, настрої був неважнецкий. Чи вигляд батьків йому не сподобався, чи ще щось — одне слово, награв він на батьків. Щоб наступного разу його даремно не турбували. І змушені вони були

такий головний лікар може керувати крупною (на 80 ліжок) лікарнею, виховувати колектив медпрацівників. Повідомляючи Вам про це, ми просили б вишукати можливість і повідомити на адресу кафедри, яких заходів буде вжито до лікаря Толмача».

Відзначаючи вишукано ввічливу й водночас недвозначно категоричну форму цього послання, мушу зробити невеличкий відступ, щоб відзначити ще й залізну принципиовість доктора медичних наук В. Ф. Шпінюова. Поки в районі «вишукували можливість», щоб відповісти на подання, у ті ж адреси за тим же підписом через два тижні надійшов другий лист. У ньому говорилося: «Тов. Толмач усвідомив свою неправильну поведінку, завіривши, що подібне більше не повториться. Всією своєю наступною поведінкою він підтвердив дану ним оцінку свого вчинку... Враховуючи вищесказане, просимо не вживати до головного лікаря Толмача Г. В. заходів по надісланому 25 травня на Вашу адресу листу».

До честі керівників району слід сказати, що вони не стали борсатися, слідуючи за химерними змінами у настрої доктора медичних наук. Об'єктивно розібравшись у скаргах, що надходили на Толмача, бюро райкому винесло рішення: вважати недоцільним дальше перебування Г. В. Толмача на посаді головного лікаря дільничної лікарні. Більше того, коли невдовзі надійшло рішення первинної парторганізації про прийняття Толмача кандидатом у члени партії, бюро райкому відмовило в прийомі і навіть наклало стягнення на комуністів, які дали йому необ'єктивні характеристики.

Усе, таким чином, нібито стало на свої місця. Тільки от...

Справедливе рішення про «недоцільність перебування» було прийнято ще влітку минулого року. Та проминуло літчко, за ним — осінь, відтак — зима. А коли настала весна, то авторитетна комісія обкому партії, виїхавши на місце, з'ясувала, що Г. В. Толмач спокійно працює собі на посаді головного лікаря, і відзначила: «За час перебування тов. Толмача на посаді погіршилось медичне обслуговування населення... Працівники лікарні характеризують його як людину, що має низький загальноосвітній рівень, ігнорує думку колег, веде себе зверхньо по відношенню до підлеглих... Рівень тов. Толмача як керівника й організатора не відповідає сучасним вимогам».

Проти цього важко щось заперечити. Тому нам залишається тільки просити завідуючого Чернівецьким обласним відділом І. Ф. Пенишкевича «вишукати можливість» і повідомити нам, коли слід приїхати, щоб у черговий раз зафіксувати недоцільність перебування Г. В. Толмача на даній посаді.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.



Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА



— Не бачу в його праці жодної власної думки.
— А навіщо ж псувати дисертацію...

Природу берегти треба...

— Такі ото діла, Митрохін, — Латка потер чисто виголене підборіддя й сердито зиркнув на викроба. — А ти що думаєш? Природу любити треба.

— Та я це розумію, Євгене Семеновичу. Але ж ви знаєте, як воно на будівництві...

— Не знав би — не говорив! Учора привезли блоки... Де ти їх, Митрохін, склав?..

— Ну, зрозуміло, — винувато стеноу плечима Митрохін, — склав я їх... Отам... Еге ж...

— Що — еге ж?.. Чого ти егекаєш? Потрошив ти блоками кущі бузку. Більш того, вивантажуючи, кору з дубчиків побирав. Варварство це, Митрохін...

— Взагалі воно, звичайно... Але ж, Євгене Семеновичу...

— Балками всі гілляки на липах пообчухрав. Невже в тебе душа не болить? Як вгледів я таку картину, то — хочеш вір, хочеш не вір — ледве не впадівся.

— А ви гадаєте, мені не шкода?.. Ще й як шкода!..

— Було б шкода, не свинячив би.

— А що ж робити, Євгене Семеновичу!..

— «Що робити, що робити», — сердито перекривив викроба Латка. — Берегти природу, он що робити! Я недавно в газеті статтю читав — на багатьох будівництвах дерева обмотують толем, обкладають дошками і так далі... Кумекаєш?..

— Еге ж... — недовіжливо посміхнувся Митрохін.

— Знову егекаєш?..

— Скільки ж це толю та дошок треба?..

— Гм! Ти, звісно, маєш рацію, Митрохін...

— І знову ж, морока велика з цими дошками, — посміливішав викроб.

Латка знову замислено погладив підборіддя.

— Але ж щось треба робити, Митрохін. Калічиш ти зелені насадження. А якщо інспекція по охороні налетить?..

— То що ж усе-таки робити, Євгене Семеновичу?..

Латка задумався.

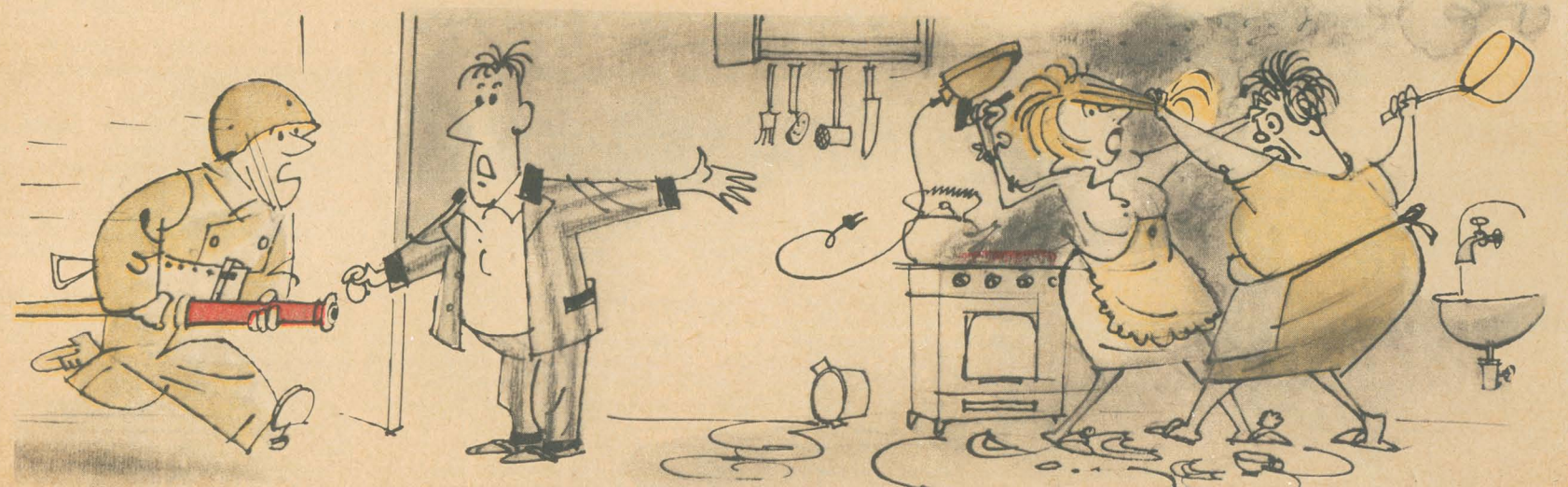
— Знаєш що, Митрохін, спийляй ти ці дубки й липки. І простору більше буде, і варварство душу не ятритиме.

Ігор ЛАГОЗА.

м. Харків.



Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО



— Розлий!..

Слободя PERE!

Чи не знаєш ти, випадково, на яких стільцях сидять керівники Хмельницької меблевої фабрики «Вінницядеревпрому»? Невже на стільцях власного виробництва? Просто цікаво, як можна на них довго всидіти. Ми ось, наприклад, купили чотири стільці Хмельницької фабрики і того ж вечора всі чотири розклеїлися.

В. ПИЛИПЕНКО.

м. Ворошиловград.

Оце вирішили ми надіслати в «Укргазбуд» географічну карту і арифмометр чи просто рахівницю. Гадаємо, вони там знадобляться. Якби ми раніше здогадалися це зробити, можливо, не мали б такої мороки з пере-



сувними вагончиками. Втім, щоб ти зрозумів, що й до чого, розкажемо все по порядку.

Наше управління мало будувати в місті Куп'янську Харківської області компресорну станцію. Щоб робітникам, як кажуть, за комір не капало, «Укргазбуд» надіслав шість вагончиків. Тільки чомусь не в Куп'янськ, а у Валуйки Білгородської області — за сто з гаком кілометрів. З горем пополам виканючили кілька залізничних платформ і доставили вагончики у Куп'янськ. Кілька тижнів установлювали їх, підключали до електромережі. Та не встигли навіть обігрітися в них як слід, а з «Укргазбуду» надійшла нова команда: вагончики зняти, повантажити на платформи і одвезти в Полтаву.

Тепер сидимо і міркуємо: може, якби там, в «Укргазбуді», мали карту і рахівницю, то, перш ніж заслати вагончики навання, підрахували б, в яку це влітає копійчу, і від не-обдуманих вназівок утрималися б.

А. ДЕРЕНЕВСЬКИЙ,
інженер-будівельник будівельного управління № 13.



Тобі, звичайно, відомо, що таке телеграма з повідомленням. Відправник такої телеграми повинен одержати повідомлення, що її вручено саме адресатові. Ця форма зв'язку важлива особливо для нас, суддів. Бо ми-симо знати напевне: чи одержав той, кого ми виникали до суду, наш виклик.

І ось, уяви, одержали ми недавно з Баришівського райвідділу зв'язку Київської області повідомлення про те, що нашу телеграму, яку ми адресували громадянину Митрофанову, вручено... поштареві. Ми, звичайно, відбили нову телеграму. Мовляв, причому тут поштар! Не його ж ми викликали до суду! І одержали у відповідь уточнення, що телеграму нашу вручено особисто... комендантові гуртожитку, «а он напевне конечно же отдал кому положено»...

Ми віримо, Перче, що за таке уточнення ти «наверное конечно же» подякуєш «кому положено».

В. ЄВТИКОВ,
народний суддя Талалаївського району.

Чернівецька область.

До декади білоруської літератури і мистецтва на Україні



Михась СКРИПКА

НЕСПОДІВАНИЙ ПОВОРОТ

Скільки його дубасили
У рецензій-статтях.
Інший, при такому б «наступі».
Не писав би вже — зачав,
Бо всі збірники, всі рядки
Зустрічали у штині.
Раптом... Що таке з поетом?
Почали хвалити в газетах.
Вже про нього тепле слово
Із трибун луна в промовах:
«Скромний» він, «багатограшний».
Вірш у нього «філігранний»,
І — «талант він самобутній»,
І — «це класик наш майбутній»...
Ну, звідкіль такий слей?
У поета ю в і д е й!

З білоруської переклав
Іван НЕМИРОВИЧ.



Анатоль ВЯРЦІНСЬКИЙ

ОКЕАН І КАЛЮЖИНА

Я сказав: «Океан — велика калюжина».
Як розходився океан!
Мовляв, скривдили незаслужено,
зневажили океанський сан.
Як загув, закипів роз'юшено,
як погнав за валом вал:
«Я вам покажу, яка я калюжина,
я звик до од і похвалі»
І пузириться, мов зшаленівши.
Я думав зі смутком: «Великий такий,
а ображається так, як інші,
як дрібні калюжі й струмки».

* * *

Дививсь на калюжину непримітну,
бачив у ній хмар караван,
бачив у ній небо блакитне...
«Калюжина — міні-океан».
Слова мої почула калюжина,
лоба наморщила напружено
і вже підшвиється після цих слів
під океанський шир і гліб,
гадає, за береги свої вийшла,
розлила хвилі буйні...
Дивився, й було мені смішно,
і сумно було за неї мені.

З білоруської переклала
Майя ЛЬВОВИЧ.



Кіндрат КРАПІВА

ЗУБИ

БАЙКА

У Матері боліли зуби стали.
(Довіку б ви ції приємності не знали)
Схопилась за щоку і почала стогнати,
Не знайде місця собі Мати, —
То з хати вибіжить, то знов до хати,
Ніяк не може болю вгамувати.
Щока вже здулась, мов гора, —
Аж завидки взяли маленьку Волю,
І от, скрививши і надувши губки,
Вона так само стогне «з болю».
— Ой, леле, зубки... зубки!..
(А Воля років півтора).

* * *

Коли поета-плаксу молодого стріну,
Завжди пригадую оцю картину.
І зовсім недарма, —
Поет схожий на ту Волю,
Він стогне від зубного болю,
А от зубів у нього ще й нема.
Ех, диваки! Хай той від болю вие,
Кому гнилі коріння ние.

З білоруської переклав
Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.



Білоруський ГУМОР



Володимир НЕМІЗАНСЬКИЙ

РІЗНІ ФАКТИ

Змалечку Клим і Петро мали дар
Факти збирать без утоми.
Нині Петро — відомий пліткар,
Клим — анадемін відомий.
З білоруської переклав
Іван НЕМИРОВИЧ.



Василь МАЄВСЬКИЙ

ПОСМІЛИВІШАВ

Три дні тому Кіндрат
Був керівництву рад
І перед ним навшпиньки ходив.
А нині — неймовірно, диво див! —
Назвав начальника у очі бюрократом!..
— Звідкіль така сміливість

у Кіндрата? —

По трестові-котилося-неслось. —
Самого критикнув! Ой, буде йому
горе!..

— Яке там горе, — обізвався хтось. —
Кіндрат пішов на пенсію учора.

З білоруської переклав
Іван НЕМИРОВИЧ.



Генадзь КЛЯВКО

ВСЕ НАПОЛОВИНУ

Кохав аж до пісмерті
І до піззубуття...
...Щоб підпис шлюбний стерти...
Відав би пізжиття.



ЗАОДНО

П'ять літ критикнував, шумів,
Вважав книжки не вартими...
На цьому він собану з'їв,
А заодно і... автора.

Переклав з білоруської
Олесь ЖОЛДАК.

Лаконізми

Фрази

● Охочіше за всіх ступає на
слизьке той, хто й так ледве на
ногах тримається.

● Ходив завжди навшпиньки:
боявся розбудити власну совість.

● Перетягувати з команди у
команду сильних спортсменів мо-
жуть і слабкі тренери.

● Зіткнувшись з буквою зако-
ну, прикинувся неграмотним.

● Не кожна лавітка є виходом
з тупика.

Іван СЕНЮК.
м. Житомир.

● І найфантастичніші сні відо-
бражають реальність.

● Навіть до власної совісті
звертався у письмовому вигляді.

Данило РУДИЙ.

● Вакантна посада: пуп землі.

● Підлабузник кидав слова на
вітер тільки тоді, коли знав, що
він дме в бік начальства.

В. ЛОСЬ.

● У симулянта, може, і є со-
вість, але вона завжди не на ро-
бочому місці.

К. НАУМОВ.

ЛОВИСЯ, РИБКО!

Мал. В. ПЕТРЕНКА



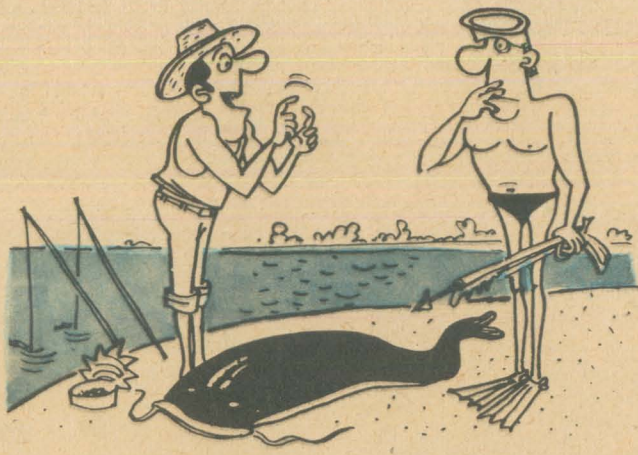
Без слів.

Мал. В. ГОРВАЧОВА



Без слів.

Мал. Я. КОГАНА



— Ось на отакісного черв'ячка упіймав...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА



Без слів.

Обіцяти — не ціпом махати

Є народне прислів'я: «Обіцяти — не ціпом махати...» Головне — обі-
цяти вміло. Так, як робить це, наприклад, голова колгоспу ім. Тетяни
Марцин Крижопільського району на Вінниччині Д. А. Шевчук.

Шість років тому пообіцяв він збудувати в селі Голубечому на Се-
вастопольській вулиці водогін. За його розпорядженням вже було й ка-
наву викопали, і труби вклали. Та на тому й зупинилися. Чи тому, що
передумав Шевчук будувати водогін, чи з якихось інших причин — неві-
домо. Тільки мешканці Севастопольської, носячи воду з єдиної на всю
вулицю криниці, більше двох років демонстрували чудеса спритності,
перестрибуючи з повними відрами через оту каналу. Голова ж колгос-
пу тим часом від своєї обіцянки не відмовлявся. Обіцяв і далі. Хтось,
правда, поставив під сумнів його обіцянку, звернувся до редакції об-
ласної газети «Комсомольське плем'я».

Після виступу газети в жовтні 1970 року каналу, щоб не муляла
очей, швидко засипали. А Шевчук привселюдно ще раз пообіцяв най-
ближчим часом пустити воду.

За чотири місяці приїхала комісія з району перевірити скаргу кол-
госпників, які так і не дочекалися води.

— Незабаром закінчимо водогін, — заявив Шевчук комісії. — Ось
тільки побудуємо найближчим часом водопровідні колодязі і вважай-
те — все!

Заступник голови Крижопільського райвиконкому О. Боровко так і
написав у своїй відповіді на скаргу колгоспників: «...водопровідні коло-
дязі буде побудовано в найближчий час».

Зрештою, повторювати чужі безвідповідальні обіцянки — теж не ціпом
махати, спина не заболить. Не те, що проконтролювати хід отого самого
будівництва, яке, до речі, й досі не закінчено.

Та не лише водогін обіцяв односельчанам Шевчук. Відремонтувати
дороги, поладити греблю біля ставка, закріпити за сільською банею
постійного працівника, не спускати стоків із ферми через село — все це
обіцяє і, кажуть, в майбутньому збирається обіцяти голова. «Головне —
не хвилюватися, — заспокоює він колгоспників, — коли-небудь все оте
поробимо. Обіцяю!»

Заспокоїлива для обіцянок відома. У Новоархангельському районно-
му відділі шляхового будівництва на Кіровоградщині обіцяють, що
ось-ось збудують міст через річку Ятрань у селі Покотилівому. І вірять
колгоспники.

Весняна повінь 1970 року пошкодила столітній міст, відрізвавши пів-
денну частину села від північної. Тривалий час колгоспники перегукува-
лись через Ятрань, ділячись останніми новинами про будівництво мосту.
Новини спочатку були втішними: будівництво моста обіцяли закінчити
найближчим часом. Правда, бентежило те, що час минав, а будівницт-
во по-справжньому й не починалося.

Спливало ще два роки. А у відділі шляхового будівництва все обіця-
ли та обіцяли... І тепер обіцяють.

Отже, як було сказано, головне — обіцяти вміло. Боже борони, стро-
ки уточнювати! Мовляв, зробимо за місяць чи за тиждень! Тоді ще
спитати можуть. А скажеш: «Зробимо найближчим часом», — і ніхто не
причепиться. Бо нікому невідомо, що то значить — «найближчий час»,
скільки в ньому днів, місяців і років...

В. КОВАЛЬ.



У продуктовому складі Новостародубського сільського споживчого товариства до пізньої ночі не стихали пісні. Старший бухгалтер Василь Григорович Циціма відзначав свій день янгола. Учасники торжества обідали його щільним колом, примостившись хто де: одні на мішках з цукром і борошном, інші — на ящиках з коньяком і пивом.

Ці незручності компенсувалися тим, що кожний з присутніх мав можливість на свій розсуд вибрати на полицях випивку і закуски. Смакує тобі, скажімо, ковбаса «Краківська» — відтинай ножем, скільки душа забажає; любиш «Ставриду в маслі» — будь ласка; подобається коньяк з трьома зірочками — ось він, а віддаєш перевагу «Екстрі» чи «Старці» — пий, скільки душа просить...

Тости лунали один за одним. Коли Василь Григорович спожив високоградусної рідини за кілограм, його розморило. Чоловік звалився на мішки з комбікормом і задрімав.

І тут йому привиділась дивна дивина. Ніби попав він у небесну канделярію. Бреде її вузькими коридорами і читає на дверях написи. Раптом його увагу привернула табличка, на якій старослов'янською в'язкою було виведено: «Життєпис земних рабів божих».

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО



Муза наклепника.

«Ото б дізнатися про свою долю», — подумав Циціма. У цей час по коридорі задріботів у личаках святий Павло.

— Громадянине апостоле, — звернувся до нього старший бухгалтер. — Чи не дозволили б ви мені краєчком ока зазірнути в життєпис раба божого Василя Циціми? — Що ти, сину, що ти... Ніколи в світі.

Василь Григорович витягнув із кишені пляшку, і Павло подобришав.

— Хіба тільки краєчком...

Він відкрив рожеву теку, витяг з неї навмання аркуш.

— Погані твої справи, рабе божий, — мовив. — Жде на тебе дальня дорога в казенний дім...

— Фу ти, чортяко! І приверзеться ж отаке, — вилаявся старший бухгалтер ССТ, піднімаючись з лантухів.

Вранці похмелялися у невеличкій комірчині промтоварного магазину, яким завідувала К. В. Яструб. Після кожного такого візиту Циціми Клавдія Василівна відразу ж підвищувала ціни на готовий одяг. Не завжди з однаковим успіхом. Нерідко покупці обурювалися настільки голосно, що скарги ці доходили аж до керівництва споживчого товариства. Але по дорозі їх перехоплював Циціма.

Коли ж вони дійшли ще вище і вже було нікуди діватися, Яструб — за мудрою порадою старшого бухгалтера — з тріском звільнили з посади у промтоварному магазині і... тихесенько перекинули на завідування продуктовым магазином № 1 і складом. Зручніше все-таки пиячити в продуктовому магазині, а не в промтоварному.

Циціма знав, кому робити послугу. На новій посаді Клавдія Яструб почала з того, що відключила старшому бухгалтерові «Жигулі». Новенькими. Зрозуміло, не за свій рахунок. Просто вилучила певну суму з виручки магазину і вручила Цицімі.

Василь Григорович, у свою чергу, намагався віддячити Яструб. Коли в березні минулого року ревізія виявила в магазині 1500 карбованців нестачі, Циціма хутенько виписав фіктивну накладну на 10 ящиків горілки.

А після цього на продуктивний магазин якась пошесть напала. Не встигнув завезти товар, а він тут же псується. На 1839 карбованців зіпсувався. Цифра ця не зі стелі взята. Вона актами підтверджується, складеними... Цицімою і Яструб.

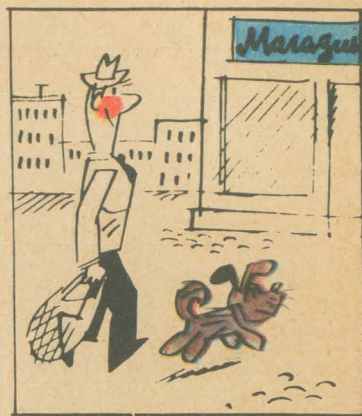
Скажете — не можна цим актам вірити. Це вам так здається. А в Петрівській райспоживспільці вірять. Вірять у неймовірне. Скажімо, в так: протягом квітня-червня свіжомороженої риби надійшло 450 кілограмів, а списали сімсот.

Поділяють, що на перших порах Циціма частенько згадував сон, що його у підсобці магазину бачив. Згадував і боявся за один раз багато брати. Нині, кажуть, заспокоївся. Повірів, що ніколи не розвіються тумани над балансами.

А на нашу думку, сни, які в підсобках сняться, обов'язково повинні збуватися.

П. СИВОЛАП.
М. КУЛИБАБА.

Кіровоградська область.



Випадок у магазині.

Народні УСМІШКИ

ЗАВДАННЯ ПЕРЕМОЖЦЕВІ

— Це про тебе писала газета, що начебто у змаганні на тисячу метрів зайняв перше місце?

— Про мене. То й що?

— Тоді бери ось гроші та збігай за півлітрою, бо через п'ятнадцять хвилин крамницю зачинять.

Надіслав І. ОСАУЛЕНКО
з с. Капустинців
Київської області.



БАРОМЕТР

Купила якось жінка барометр, та й питає у сусіда, як ним користуватися.

— Дуже просто, — пояснює сусід. — Висунь барометр через квартиру надвір і дивись: якщо змонкріє — значить, надворі дощ іде.

ХИТРА ЛИСИЦЯ

Один мисливець, полюючи на лисицю, обійшов усі ярки, лісо-смуги, садки, та все-таки мусив повертатися додому порожняком. Тільки на поріг, а жінка йому:

— Де тебе нечиста сила носить? Тут он лисиця зачепала півня і курку.



МОВЧИ, ГЛУХА, МЕНШЕ ГРІХА

Дві удювиці розмовляють через тин.

— Ой, кумо, я так злякалась, так злякалась через вас. Думала, що ви цієї ночі захворіли.

— Звідкіля ви це взяли?

— Бо бачила, як удосвіта від вас лікар виходив.

— Мовчіть, кумо. Як од вас позавчора раненько пожежники виходили, я не кричала: «Горить!»



Надіслав І. А. ЖУЛАВСЬКИЙ
з с. Дигори Красноокнянського району Одеської області.

СЕРВІС

ГУМОРЕСКА

На зупинці у вагон зайшов чоловік, і нашого провідника наче підмирили.

— Чи не бажаєте зіграти в шахи? — раптом запропонував він новенькому пасажирові.

«Очкарик» заперечливо хитнув головою.

— То, може, в шашки чи доміно?

— Не треба.

Ми перезирнулися. Ідемо десятю годину, і навіть на думку не спало, що у вагоні є будь-які ігри.

— Певно, пасажир — іноземець, — шепнув мій сусід.

А мо', кореспондент який, — говорить червонощого-ка молодича.

— Ні. Це, мабуть, якась їхня «мишка».

Нашому дивуванню не було меж. Провідник тричі облетів навколо загадкового чоловіка, підмітаючи підлогу. Потім звідкілясь приніс купу свіжих газет.

— Ух ти! — загули у вагоні.

Та вусань-провідник не збирався на цьому ставити крапку. За годину він вчинив те, про що ми лише мріяли: приніс гарячого чаю!

— Ба, як обслуговує, — знову не витримав мій сусід.

А то і цукру, казав, немає і заварки.

Частіше б їздило залізницею їхнє керівництво.

Загадковий пасажир виходив на мій зупинці. Провідник запобігливо допоміг йому винести чемодана і застиг в очікуванні.

«Очкарик» непомітно тицьнув йому червінець.

Вусань швиденько, наче ілюзіоніст, сховав гроші і заховаючече прошепотів:

— Якщо і наступного разу квитка в касі не візьмете, чимчикуйте до мене. Підкину з комфортом. І сервіс забезпечу...

Віктор ЕНДЕБЕРЯ.

Харківська область.

МОТИВАЦІЯ

ГУМОРЕСКА

Якось я заніс до журналу «Підростаюче покоління» свою нову казку «Ряба Курочка».

Літконсультант тов. К. Ч. Дубенко прийняв мене, як батько, як син, як найрідніша людина.

— Дорогий друже, ваша казка безперечно духмяніє шедевром, тільки в ній трохи... дещо не вмотивовано. Ви пишете, що дід оте куряче яечко бив, бив — не розбив, баба била, била, — не розбила. І тільки аж мишка розбила... Така дрібна істота, як миша, не могла практично розбити такого міцного яєця. Тут треба якусь соліднішу тварину...

— Кіт, свиня або корова з дідово-бабиного господарства, — радісно здогадався я.

— Ширше, колег, думайте, — мило всміхнувся літконсультант.

— Носорог або гіпопотам із тропічної фауни... — розгублено глянув я в мудрі консультантські очі.

— Ви не зовсім пропащий автор... Потроху намагайте стежку в нетрях сучасного інтелектуалізму. Але треба глибше, мій голубе...

— Африканський слон... Ні! Доісторичний мамонт! — вигукнув я в екстазі творчої нетерплячки.

— Цього разу ви вже ближче до істини... Але не завадило б на почесну місію розбивати яєця подати героя в масштабах більш-менш епохальних, глобальних, можливо, навіть, е-е, еральних.

— Бронтозавр!!! З кайнозойської ери! — вибухло в мене таке небувале прозріння, що аж осяяло з голови до ніг мого літконсультанта.

— Прекрасно! — урочистим тоном сказав тов. К. Ч. Дубенко. — Наші думки повністю сконгеніальнілись.

Минув місяць, і моя казка побачила світ.

Так я вибився в інтелектуали.

м. Одеса.

Олександр КИЗИМ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Дали
перцю!



Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Бачите, вже і наш ставок зарибнюють...

У пансіонаті з ліричною назвою «Лілея», що на самому березі моря, вільних місць не знайшлося.

— Не журіться, — заспокоїв мене директор пансіонату Дем'ян Романович, — скоро ми тут таких палаців набудуємо, що вам і не снилося, — і розгорнув переді мною проекти нових будинків з балконами і соларіями.

— У цьому році прив'яжемо проект до місцевості, а в наступному — закладемо перший корпус. Ось тут буде кінотеатр, поруч — палац культури. Через чотири-п'ять років приїдуть хоч і з рідною, місця всім вистачить. Ну, а поки що доведеться поселити вас у приватників. Та ви не хвилюйтеся, ми орендуємо пристойні квартири, буде те задоволені.

Дем'ян Романович був людиною уважною і сам повів мене на квартиру. Йти вулицями приморського села довелося не більше кілометра, і скоро ми вже були біля великого кам'яного будинку. На воротах красувалась вивіска: «Двір зразкової культури».

— Тут живе робітник тутешнього радгоспу Омелько Черда, — пояснив Дем'ян Романович, — працювати і скромна людина.

Що хазяїн двору трудолюб, було видно з вулиці. Понад височенною огорожею із штахетника ціли пом'яки, чорнобрювиці, ромашки. По штахетнику вилися в'юнки. А за огорожею помідори і огірки, поставлені на шпалери, кожна стеблинка підв'язана. Стояв жаркий червневий день, і по акуратних борозенках у мікродіях струмувала вода.

Жити мені випало в одній із семи кімнат нової кам'яниці Череди. Сам же хазяїн, віддавши будинок в оренду, мешкав із дружиною Ольгою, дебілою молодницею, у другій хатині під червоною черепицею. Стояла вона неподалік від кам'яниці. У дворі росло кілька яблунь, груш, абрикосів. Доріжки між будинками, а також до хвіртки, до грядок — бетонні і такі вузьенькі, що двом ніяк не розминуться. Кожен клатик землі під городиною.

Черда приїхав з поля своїм «Москвичем» не пізно, та познайомився з ним не випало. Діставши з багажника лантух гною і целофанову тубу з селітрою, він пішов на грядки і почав акуратно розтрушувати добриво по борозенках. Ольга тут же пригортала їх сапою. Ні слова, ні звуку одне одному, вся увага — роботі.

Не пощастило погомоніти з Омельком і вранці. Хоч і встав я раненько, та доки вийшов на подвір'я, він і вона, поставивши в багажник кошики з огірками і помідорами, вийшли «Москвичем» на вулицю. Не встиг я дійти до їдальні, а Ольга вже стояла з городиною біля воріт пансіонату і гукала: «Свіжі огірочки, помідорчики! Карбованець пара, на вибір!»

З першого й до останнього дня відпочинку я чув її голос то біля нашого, то біля сусіднього пансіонату — вранці, опівдні і ввечері.

— Вона — домогосподарка, — сказав мені Дем'ян Романович, — але дотримується і ваші кімнати. На державній роботі, можна сказати.

Своя програма, свої обов'язки по двору були і в Омелька. Приїхавши з поля, він тягнув із машини на город якісь лантухи, підживлював овочі, порався біля свердловини, добував воду на грядки. Він і вона завжди були так заклопотані роботою, що не знаходили миті відповідати нам на привітання. Кученький, метушливий, з поліселою маківкою, у сірій, випаленій сонцем сорочці з зашнурованими по лікті рукавами. Омелько навіть ввечеряв на ходу.



Торік деякі відповідальні працівники Буринського району на Сумщині дуже хотіли мати не тільки справу, а ще й показну цифру по закупівлі молока. І вони її таки досягли. Причому дуже легко і просто — приписуючи до державної звітності. Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Секретар Сумського обкому КП України тов. Маслов повідомив, що факти підтвердилися. За порушення партійної і державної дисципліни Семенов К. П. увілнено від обов'язків першого секретаря райкому партії. Йому також оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки. Оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки.

Для



Люддей...

ГУМОРЕСКА

Мене дуже тягнуло погомоніти з Чередою. Зблизився заглянути в його душу, подивитися, що там робиться. Допоміг дощ, ясний, теплий. Він почався раннім ранком. Омелько кілька разів вискакував на свої грядки збирати стиглі помідори та огірки, але кожного разу злива заганяла його до хати. Коли ж випроводив із двору Ольгу, на в'ючену кошиками з городиною, з якимось особливим задоволенням дивився їй у слід, милоючись, як та, чапаючи босими ногами по калюжах, йшла до пансіонату торгувати. Помітивши, що я стою на веранді і все те бачу, підійшов, посміхнувся і сказав:

— Та хай їде, люди ж там ждуть.

— Сьогодні б якось перебілися, — пропуская Омелька під крівлю. — Червневий дощ, кажуть, на врожай великий?

— Огірків он скільки незібраних лишилося, — зітхнув Омелько, дивлячись на сіре, мокре небо.

— Завтра зберете.

— До завтра нові б нарости, а так ці з землі соки задарма тягнуть.

— Більші виростуть.

— Користь одна. Великий чи малий — руб пара.

— А нащо вам ото стільки городини?

— Для людей стараюся. Хто ж їх годуватиме? Радгоспові план на ранні овочі не дають. От і виходить, я допомагаю державі, людям достаток створюю.

Дали
перцю!

Омелько так дивився мені в вічі, ніби я в чомусь звинувачую його або ж він звинив переді мною. Запобігливо сказав:

— Ось і оцю хату збудував. Для себе збудував, а довелось пансіонатові уступити, бо розумію: держава на всіх не набудується пансіонатів, значить, ми повинні допомагати. От і здав в оренду, хай люди користуються, відпочивають, сил і здоров'я набираються.

— І що вам платить пансіонат?

— Гріх скаржитися, чого там, не кривдять. Та хіба в грошах діло? У держави своїх справ багато. Я хоч і рядова, сіренька людина, так би мовити, а розумію. Оце ж і машину купив. А для чого вона мені, запитаєте? Щоб на роботу їздити. До поля далеченько, так чого я маю радгоспну машину їздити, коли можу своєю?

— І добрий з поля возити своєю теж зручніше? — докинув я.

— Вожу, а чого ж? Бо в нашому радгоспі не вміють народне добро цінувати. Іду полем, дивлюсь: хтось розсипав добриво, а чи цілий лантух забув. Лежить, пропадає. А чого йому пропадатиме? Беру. Зате відтоді, як маю машину, у мене жодного прогону, жодного запізнення на роботу. Бо розумію: робочий час — державне багатство. Нещодавно були збори в нас, так я виступив і сказав привселюдно: «Сто двадцять тут нас сидить, кожен на хвилину запізніється або раніше з роботи піде — дві години, вважайте, украли в держави». За ці слова мені і директор аплодував. Сказав голові робітнику, щоб портрета мого на Дошку передовиків повісив. Бо такі і є за що, як по правді суціль розібратися. Завжди хвилина в хвилину на роботі і норму сповна виконую.

Не знаю, до чого б дійшла наша розмова, коли б не проясніло небо. Як тільки дощ ущух, Омелько кинувся вибирати огірки, а я пішов у пансіонат, в їдальню. Довго після тієї розмови не міг зрозуміти, хто ж є цей Омелько насправді. Та суботнього вечора виступив по місцевому радіо директор радгоспу. Він розповів, що поля в біді, після дощу заросли бур'янами, треба рятувати овочі. Директор прохав односельчан вийти на недільник. Він так проникливо говорив, так прохав, що заболіло і мені за радгоспне добро. Загітував людей, що були зі мною в Омельковим ковчезі. Встали раненько, щоб, значить, на поле скоріше, аж бачимо — наш Омелько з Ольгою завантажують машину овочами, лаштуються в дорогу.

— Куди ж ви? — я до нього. — Сьогодні ж недільник.

Омелько невдоволено глянув на мене і, не моргнувши оком, пояснив:

— Перед державою моя совість чиста. Я кожен день хвилина в хвилину на роботі і норму завжди виконую. Вихідний мені по закону належить, так що маю право...

— Але ж і ми...
— Та поїхали вже! — гукнула Ольга, і Омелько побіг до неї.

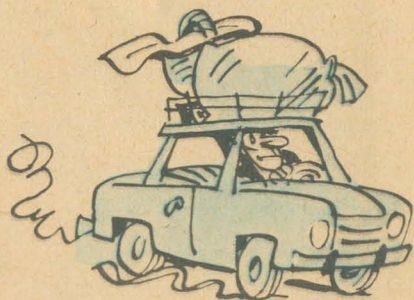
— Ви що, хотіли Омелька загітувати на поле? — поцікавилась його сусідка, йдучи разом з нами.

— Хотів, а що?

— Мертва справа. В радгоспі він гроші одержує не за врожай, а за виконану норму.

Іван ГАЙДАЙ.

м. Херсон.



лікової картки Бухолдіну С. П. і прийнято рішення звільнити його з посади голови райвиконкому.

За безконтрольність при видачі додаткового ліміту на молоко головному державному інспекторові по закупівлі і якості сільськогосподарських продуктів по області Петькову оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки.

Новому складові бюро Буринського району партії доручено притягнути до відповідальності комуністів, які порушили партійну і державну дисципліну, коли минулого року закуповували молоко.

Нотатки про їхні порядки

ДВОБІЙ

Під час гастролей Євгенія Мірошниченко і Дмитра Гнатюка на американському континенті українські буржуазні націоналісти намагалися зривати їхні концерти.

(із «тої» преси).

На думку націоналістів, там таке творилося, що ні пером описати, ні в казці розказати.

Зустрів український націоналіст простого собі українського емігранта на одній з вулиць міста Ванкувера, вчепився за рукав, щоб той «політично несвідомий» неборак не вирвався, і почав:

— Ти був?

— Не був.

— Бачив?

— Не бачив.

— А чув?

— І не чув. А що?

— Там таке було... Таке було, як колись під Крутами і пізніше під Бородами. То була епохальна акція... Двобій не на життя, а на смерть.

— Між ким?

— Як то між ким? То ти ж не читав?..

— Не читав.

— Який же ти політично сирій! Та між більшовицьким співаком Дмитром Гнатюком і одним нашим патріотом.

— На чому ж вони бились? На шаблях чи ціпачках, чи на кулачках?..

— Е, темнота ти... Про це вже трублять газети, а ти, мов з неба впав. Ось послухай, що про це гомонить наша газетка «Гомін України».

«Цей двобій був проведений у площині мистецькій та ідеологічній».

— Чувш? — смикав за рукав націоналіст свого слухача, який тим часом розглядав якусь рекламу. — Чувш? — У мистецькій та ідеологічній. Два зайці одразу. А все тому, що ми проти совітського Гнатюка виставили нашого соловейка Михайла Мінського. Ось слухай далі, що гомонять наші журналісти.

«Для проведення такого, мабуть, першого в нашому житті двобою був покликаний спеціальний комітет з представників усіх організацій міста Ванкувера та околиць».

— Вір не вір, а щоб дошкулити тому совітському депутату, я сам три дні гасав з одного кінця міста в другий, мов змилений кінь. Ти не знаєш нашого емігранта, легше склянку соляної кислоти випити, ніж його підбити на антисовітську акцію. Але підбили, вибігали. Ось слухай далі.

«Була змобілізована більшість активного громадянства... радіограма».

— Ну й що, — перепитав байдуже і скептично спійманий за рукав.

— Що? Дали ми йому добре... Гнатюк собі співає, а наш — їде голосніше, Гнатюк — «...ніби чайки», а наш — голосних, вояцьких, похідних, аж вікна дрижать; Гнатюк — «Черемшину», а наш отець духовний — Казанія на годину; Гнатюк — «Рушничок», а ми, всі присутні — «Ще не вмерла»... і так гукаєм ногами, що аж заля двигити. Тяжко було, але виграла-таки. Ось послухай далі. «Святоковий громадський комітет повідомляє все... громадянство, що ідеологічний двобій виграно нами, в залі «Українського Католицького Центру». Це наш успіх! Це — програш Москви! На закінчення ми створили молитву на прославу митрополита Андрія і пізно ввечері порозходились».

— А Гнатюк? — перепитав спійманий, вирвавши одержину з цупкої руки «свідомого» націоналістичного активіста.

— Він того вечора співав в іншій залі.

— Тьху! — висловив своє захоплення «мистецько-ідеологічною акцією» чесний «несвідомий» і пішов своєю дорогою.

Іван КОЧАН.

Співаці університету в штаті Юта підраховали, що американські діти віком від п'яти до п'ятнадцяти років щорічно бачать на екранах телевізорів не менше тисячі трьохсот убиств. Це приблизно чотири трупи на день.

За повідомленням західнонімецької газети «Вельт».

Незважаючи на деякі успіхи, досягнуті жінками, що працюють, у боротьбі за рівні права, вони, як і раніш, заробляють значно менше, ніж чоловіки, і в районах з високим рівнем безробіття до них ставляться як до таких, що «зазіхають на чоловічі володіння». До такого висновку доходять автори доповіді Міжнародної організації праці (МОП).

Хоч статистичних даних з

цього питання мало, дослідження, проведені МОП у промислово розвинених районах, свідчать, що зарплата жінки за однаковий обсяг роботи становить 50—80 процентів суми, яку одержує чоловік.

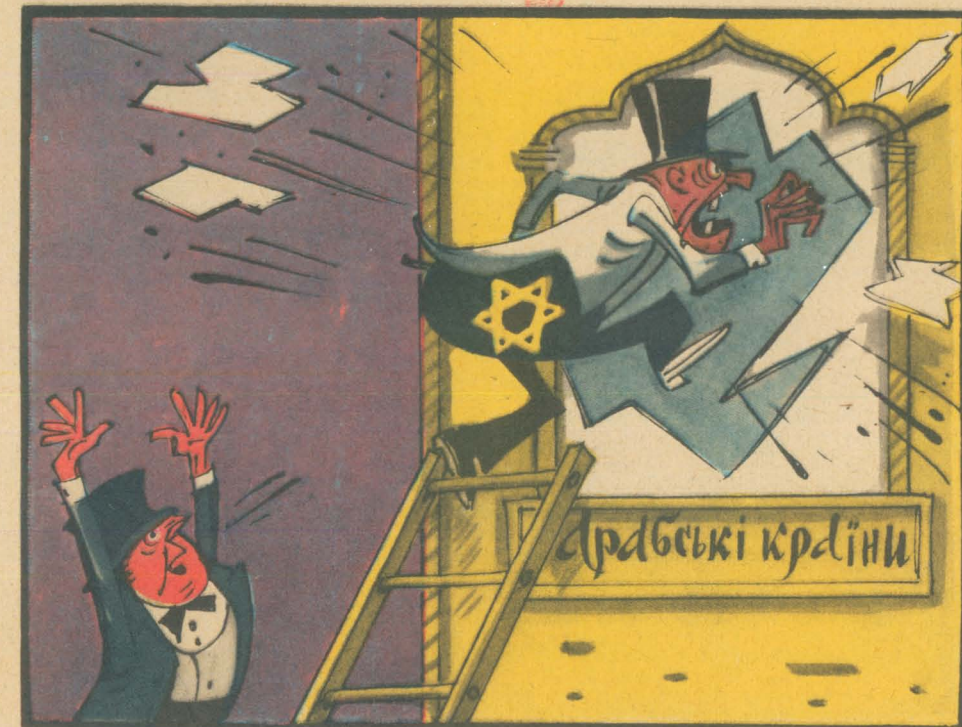
«Інтернешнл геральд трибюн», Париж.

Командування американських військ у Західній Європі серйозно занепокоєне ростом наркоманії серед солдатів і офіцерів... Двадцятичотирирічний Дональд Мейер, що довгий час служив у 74-му ракетному з'єднанні, повідомив, що 95 процентів його товаришів по службі курять гашиш.

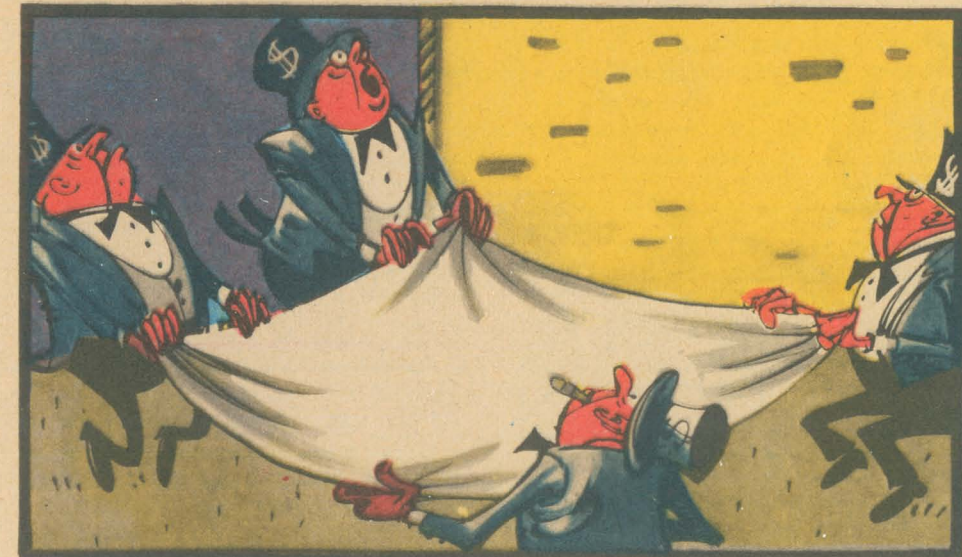
Не менше непокоїть воєначальників і поголовна пиятика.

«Тайм», Нью-Йорк.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА



— Тримайте його, а то...



...упаде!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА



ЧЕПУРУХА

Перш ніж йти у дитсадок,
Прибрала Валя свій куток:
Сидять на килимку три лялі,
Лежить на стільчику ведмідь,
На столику — два пси злиняли
І дім із кубиків стоїть.
А качку, півника і кізку
Поклала зверху на валізку.
У Валинім куточку — лад,
Іде вона в дитячий сад
І похвалу від мами слуха:
— Ти в мене, донько,
чепуруха!

У ЗООПАРКУ

Від клітки тигра йти додому
Ніяк не хочеться малому.
— Чому ти вередуєш, Грицю?
— Купи он ту велику кицю!

Дмитро СОЛОДКИЙ.

ГУСКИ

Дві білі гуски —
Дві сестрички
Вдягли сорочки
І спіднички.
Жилетки сині,
Фартушини,
На шийки — буси
Із шипшини;
Голівки вкрасили
Вінками
Із різнобарвними
Стрічками.
А чобітки —
Забули взути!
Взяли букети
Рутти-м'яти
І чимчикують
По дорозі
На фестиваль
пташиний
Босі.

Емілія
САТАЛКІНА.

ГНАТОВА УЧЕНИЦЯ

Гнат впіймав маленьку мишку,
Вчив її читати книжку.
Мишка в клітці сиділа,
Вчилася так, аж книжку з'їла.
Василь КОХАН.



МИСЛИВЕЦЬ

казка

Однієї весняної ночі, коли дерева спали глибоким сном, всі пташки замовкли в гніздах і над лісом з'явилася скибочка місяця, на лісову галявину вискочив, заєць Барабанчик:

— Гей, зайці, малі й старі! Збирайтеся гратися і веселитися! Дивіться, яка чудова ніч! Нам буде місяць світити, соловейко щебетати...

І звідусіль на лісову галявину почали вискакувати зайці — дорослі і малі, хоробрі і боягузи. І ну танцювати, по зеленій траві кататися, рососою вмиватися... Враз у лісі щось зашелестіло. Зайці завмерли.

— Мисливець! — писнув маленький зайчик Степанчик і чимдуж в куці. А за ним — малі і дорослі, хоробрі і боягузи...



Анатолій ШЕЛУДЯК.

РОЗРАХУНОК ПІДВІВ...

Петрик усе життя їв манну кашу за маму, за тата, за бабусю і за дідуся. А сьогодні він з'їв морозиво за маму, за тата, за бабусю і за себе. За дідуся він уже ковтав таблетку і запивав гарячим молоком з медом. Прийшов лікар.

— Ось тобі порошок. Питимеш по одному тричі на день! Поп'єш тиждень і підеш на вулицю.

Петрик лежить у ліжку та й міркує:

«По одному порошку тричі на день питиму цілий тиждень. А якщо по сім — тричі на день, то вип'ю усе за сьогодні і завтра піду гуляти!»

Так він і зробив. Увечері з порошками було покінчено. А уночі повезли Петрика на «прогулянку» машиною швидкої допомоги. Довелося бідоласі цілих два тижні в лікарні пролежати.

Микола КОЛЕСНИКОВ.



МОЄ

Все, що тільки в домі є,
Називає син: «МОЄ!»
«Мій берет, МОЄ пальто,
Мій портфель, МОЄ лото,
Мій стілець, МОЯ кімната»...
І питає в нього мати:
— Ну, а віник — також Твій?
Відповів хлопчина: — Мій!
— Що ж: бери СВІЙ віник ти
І кімнату підмети!

Грицько БОЙКО.

НОГИ— В ТЕПЛІ

Був час, коли мудрі поради сипалися на Віктора Йосиповича Хімічева, як сніг на голову. Деяким з цих порад він навіть пробував скористатися. Якось, погарячкувавши на профспілкових зборах і діставши за це, як кажуть, по носі, Віктор Йосипович згадав пораду, яка запам'яталася йому ще з дитинства: «Тримай голову у холоді, живіть у голоді, а ноги в теплі, і проживеш сто літ».

Спробував. Зняв шапку, простояв на морозному донбасівському вітрі з півгодини. І вуха собі мало не відморозив. З животом теж нічого путнього не вийшло. Завжди неймовірно хотілося їсти.

Інша річ — ноги. Ноги Віктор Йосипович продержав у теплі з місяць — і нічого, витримав. Упевнившись у силі своїх ніг, Віктор Йосипович Хімічев розпрощався з Донбасом і подався туди, куди ноги самі понесли...

А ноги, чутливі до тепла, занесли його на південь, у Сімферополь, прямо в кабінет керівника об'єднання «Кримтепломережа» т. Дмитрієва. Що там, за дверима кабінету, мовилося, ніхто не знає. Відомо тільки — звідти Віктор Йосипович уже не вийшов, а, ошасливений, вилетів і, взявши ноги на плечі, так довго летів, аж поки не приземлився біля самого синього моря. Прямісінько в крісло директора підприємства «Алуштатепломережа».

Він ще тільки освоював нове місце, а вже у вищих теплових сферах про нього гриміла слава.

— О, — підкреслював на зборах і нарадах т. Дмитрієв, керуючий «Кримтепломережею», — тепер у нас, в Алушті, справи підуть на лад. Товариш, якого я туди послав, поставив діло на ноги!

І він, уявив собі, не помилився. Як узявся Віктор Йосипович в Алушті за діло, так воно зразу ж у нього і закипіло. Почав, як годиться, з розстановки кадрів.

— Призначити, — розпорядився він, — в піонерському таборі слюсарем котельні Віктора Івановича Левицького.

Наївні люди, почувши це, здивовано закліпали очима.

— Та як, — подікалися вони, — той Левицький може у нас, в Алушті, слюсарювати, коли він постійно мешкає у Сімферополі?

— А що Левицький в Сімферополі робить, це ви знаєте?

Наївні люди, як виявилось, знали, що той В. І. Левицький в Сімферополі працює шофером, і зарплату одержує за те, що водить машину, на якій їздить заступник керуючого об'єднанням «Кримтепломережа» т. Хош.

— От бачите, — чемненно всміхнувся т. Хімічев. — Хош — не Хош, а зарахувати доведеться. Коли ж він наказав виплачувати щомісяця по 80 карбованців ще й водієві машини самого керуючого об'єднанням т. Дмитрієва, то наївні люди і зовсім перестали кліпати очима. Навпаки, вони їх широко-широко розплющили, коли випадково почули розмову В. І. Хімічева з виконробом будівельного управління № 37 Г. С. Туголуковим.

— Ну ось, — випроваджуючи виконроба із свого кабінету, сказав Віктор Йосипович, — йди, і щоб твоє ноги тут більше не було!

Виконроб пішов. І, треба йому віддати належне, більше своєю ногою не переступив порога «Алуштатепломережі». Однак у штатних відомостях його прізвище з'явилося, і зарплату йому, як муляреві 4-го розряду, почали нараховувати щомісячно.

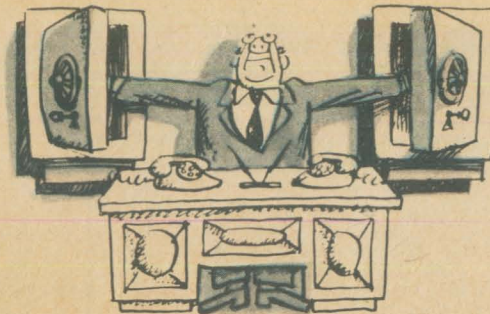
Ну, звісно, знову не обійшлося без наївних запитань.

— А як, — допитувалися люди, — чоловік може десь працювати виконробом, а у нас в той же час — мулярем? Це ж неможлива річ!

— Можлива, — запевняли знавці. — Цілком можлива. Візьміть, для прикладу, хоча б Чернишова...

З моторолеристом ЖЕК-1 В. Ф. Чернишовим у директора «Алуштатепломережі» розмова була ще категоричніша, ніж з виконробом.

— Домовилися? — спитав Віктор Йосипович на закінчення аудієнції. — В такому разі рушай. Одна нога тут, друга — там!



Моторолерист швиденько натиснув на важіль своєї машини. Бо відтепер, окрім основної своєї служби в ЖЕК-1, треба було двічі на місяць заскочити ще й в касу «Алуштатепломережі», щоб розписатися й одержати зарплату муляра. Його, правда, як і виконроба Туголукова, на об'єктах тепломережі ніхто ні разу не зустрічав, але гроші йому тут нараховували справно.

Та хіба ж тільки йому?

У платіжних відомостях «Алуштатепломережі»

з місяця в місяць красуються прізвища В. М. Вахламова, П. І. Дидловського, В. Х. Панасюка. А хто їх хоч раз бачив тут на роботі?

Власне кажучи, нікому ніколи і не хотілося їх бачити. Бо коли сюди і навідується представники обласного об'єднання тепломереж, то їх чомусь тягне не в кіптяву коцеражок, а в світлі павільйони ресторану «Сонечко». Саме це місце Віктор Йосипович і облюбував для ділових зустрічей зі своїми обласними керівниками. Отут недавно і почастивав їх обідом, за який виклав кілька сот карбованців. Ну, ясна річ, виклав не з власної кишені. Ні. Він ці витрати покрив черговою фіктивною відомістю на підставних осіб.

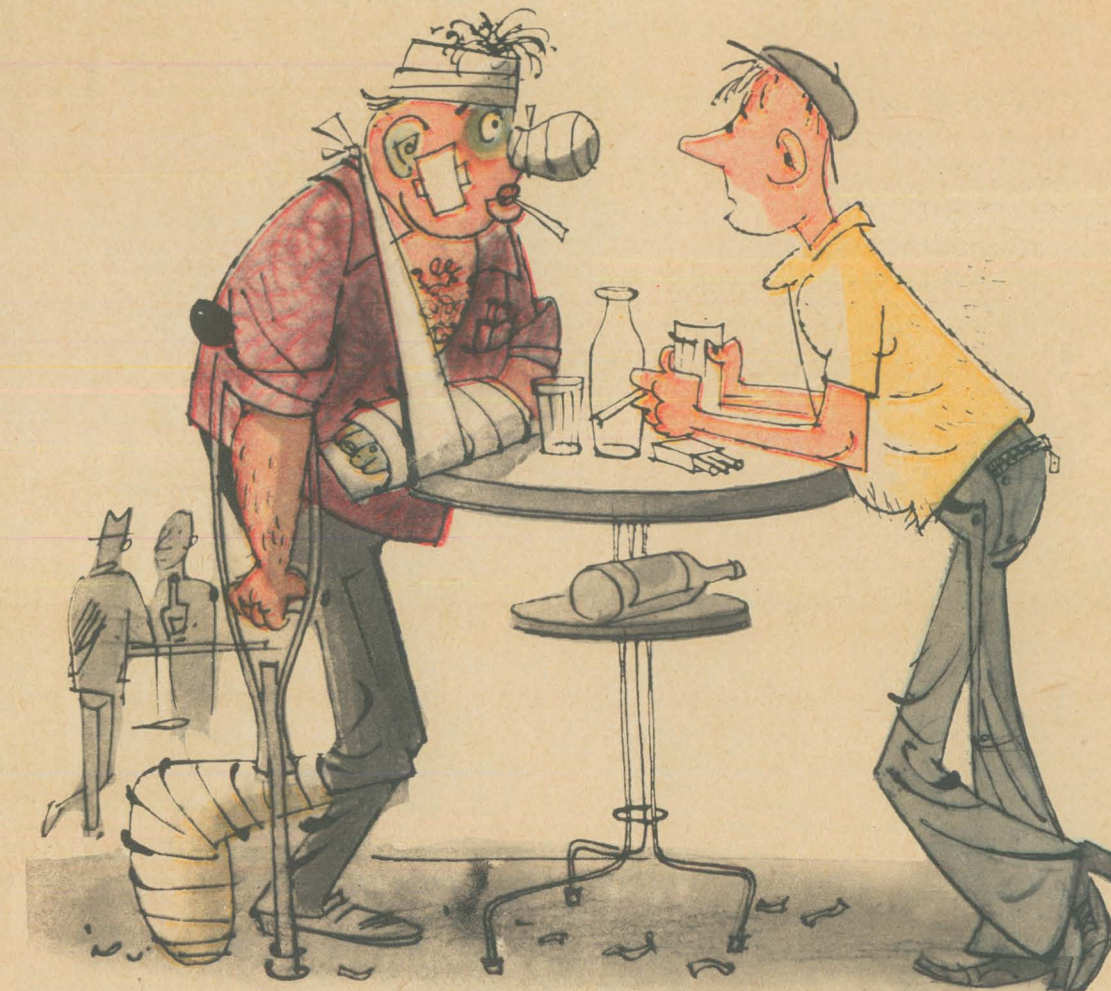
Щоправда, знайти таких осіб — справа нелегка. Віктор Йосипович Хімічев, можна сказати, уже з ніг збився, шукаючи їх по всьому узбережжю Чорного моря. Та — нічого, ноги витримують. Він же бо їх тримає в теплі. Четвертий рік вигріває, сидючи в кріслі директора «Алуштатепломережі».

А де, скажіть на милість, йому ще так сиділося б?

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Кримська область.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО



— Ну, а що було після того, як ви по третій випили?

ДАЛИ ПЕРЦЮ

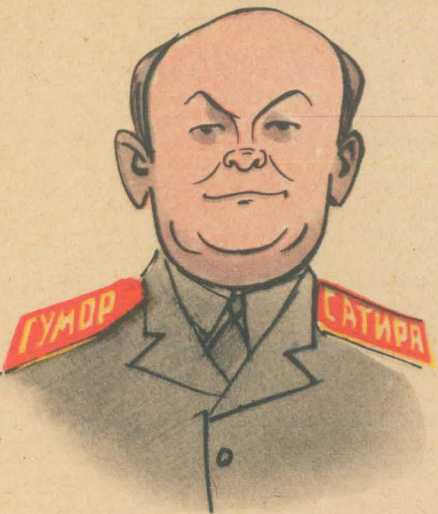
М. Павловець, будучи головою виконкому Залузької сільської Ради Дубровицького району на Ровенщині, якось непомітно забрав про свої прямі обов'язки і активно вдерся у комерцію. Помітивши, що найбільший зиск можна мати від продажу населенню покривельного матеріалу — шиферу. Звичайно, Павловець лавочки не відкривав. Він просто забирав собі частину шиферу від

громадян, котрим своїм службовим авторитетом сприяв придбати його. А потім уже збував і одержував таким чином непоганий прибуток.

Лист про це надійшов Перцеві. Секретар Ровенського облвиконкому тов. Янушевський повідомив редакцію, що факти підтвердилися. За зловживання службовим становищем Павловця з посади голови сільради звільнено.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Поету Костянтиніні СЕРГІЕНКУ — 50



Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

СТРАЖДАННЯ ЗАКОХАНОГО

Ти поклялась кохання зберегти,
Хоч зустріч випадковою була та...
Скажи ж мені, куди поділась ти
І де моя тринадцята зарплата?!

ЕПІТАФІЯ

(На спомин деяким господарникам)

Не лейте сліз даремно, люди милі,
По цій нещасній, що лежить в могилі...
Розтане сніг, та й буде знов жива
Похована ця... техніка нова...

ДОТЕПНИЙ СИНОК

— Чого лежиш ти, наче деревина?! —
Паплюжикв батько ледацюг-сина. —
Далекиш... так всиплю, що будь-будь!
А той:
— Е, ні! Лежачого не б'ють!..



ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...у селі Подолянка (Вінницький район Хмельницької області) цегельний завод випустив у світ новий вид цегли. Від звичайної вона відрізняється тим, що не довготривка і зовсім не транспортабельна. Під час перевезення розсипається на пісок і глину. Жителька села Вільховець Новоушицького району Бурденюк Г. Я. підрахувала, що з тисячі штук у кузові машини залишається 642 цеглини.

...голова колгоспу імені Енгельса В. І. Гушинець (Горохівський район Волинської області) ніколи не був у третьому відділку власного колгоспу, що в селі Борисковичі. Легковою автомобільною він туди по бездоріжжю їздити не наважується, а трактором Т-50 — вважає — несолідно.

...Попаснянський харчокомбінат у другому кварталі 1974 року уклав договір з Ірмінським шахтобудмонтажним управлінням (начальник Ю. Я. Хоменко) Ворошиловградського шахтобудмонтажного тресту на будівництво газопроводу. Будівельні роботи Ірмінське управління повинно було закінчити ще минулого року, але не закінчило їх і досі.

Цікава деталь: роботу виконано на п'ятдесят процентів, а гроші з харчокомбінату забрано на всі сто.

...Харківський завод «Точмедприлад» одержав найбільше листів від Узинського районного протитуберкульозного диспансеру (Київщина). Два роки узинці просять, щоб завод надіслав їм розпилювач до універсального інгалятора «Аерозоль У-1». Два роки харків'яни мовчать і гадають, що колись в узинців терпів увірветься, і вони перестануть писати.

...начальник Ободівської пересувної механізованої колонії №3 (Вінниччина) Я. Ф. Пучков, будуючи кормовий цех Чапаєвської птахофабрики (Бершадський район), успішно довів, що обіцяного чекають не три, як було раніше, а чотири роки.

Вибрики пегаса

Тепер слухайте сюди, вчені мужі, і поверніть свій мікроскоп так, щоб на дзеркало його падало сонце і в ньому ви побачите планету Фаєтон. Но мені казали грамотніші люди, що рідко їх такий експеримент і, навіть в потужніші мікроскопи, приводить до екстазу.

В. Ч-ський,
м. Знамянка.

— Повертали. До екстазу не приводило. Так що грамотніші люди мають рацію.

Ото по п'янке все буває. Добре як, що сам умиєш стирати билизною. А коли не можеш? А жинка брезлива? А з такими клямами в Химчистку — тоже не приємно.

М-ко.
с. Добра Надія Олександрійського району Кіровоградської області.
— З такими «клямами» і в редакцію неприємно.

Я вирішив поспробувати писати гуморески і фейлетони. Прочитайте і скажіть, чи у мене одержалося?

М. В. І-нов.
Любашівка Одеської області.
— Прочитали. Не одержалося.

Розсердився той Панько на Настю Закляв її душу і трясоті.

С. А. К-но.
с. Добре Вахтангського району Миколаївської області.

— Де у Насті душа, здогадаємось, а от де трясоті?

ВИНАХІД

Ура! Врешті-решт і мені вдалося втесатися в нагору винахідників. Правда, ще ніхто нічого не знає, та ще визнає! Спочатку було шипіння, булькотіння і багато гіршого й страшного, та потім накинсь і він мій винахід. Мене кинуло в піт. Відправляючись в патентне бюро, я тремтів...

В. А. 6-в.
м. Харків.

— Читаючи ваш «Винахід», ми теж тремтіли.



Страшно перо НЕ В ПУСАКА...

«ОБ'ЯВА»

Продається автомашинка «Москвич-407». Обращаться к автобусу, який прибуває із Сокірян у 9—20 годин ранку.

Надіслав Ю. МИРОНОВ.

«9 XI — сьогодні буде кіно. «Анволанги на дні з мультфільмами».

Надіслав Л. КОСЕНКО.

«ДО ПИВІСЬКОГО РАДІОВУЗЛА від Євгеніи Милентієвни села Медведівна»

Заява

В зв'язку з тим що я померла в минулому році, а на мені числиться радіоточка її потрібно відізнати по заявленню нових хазяїв моєї хати, так як вони нелюбляться радіоточкою.

Підпис нових хазяїв: Надіслав П. КУЦЕНКО.

«Начальнику електросвет Прошу вислати абінента книжки на світ мін і Потапенку Митру. Його мінші з'їли а мою діти вогнем спалили»

Простіть Лукаш.

Надіслав А. ГАЛИЦІН.

«Прийму на квартиру пару хлопців не пющих не курящих не гулящих, пострижених культурних. Бо в мене висить гімпортна туля то вона може почорніти як в лавасової труба. Жину по вулиці Ватутіна возле посадни Афтобуса другий дом справа.

Підпис. Конечь.

Надіслав І. ЦИМБАЛЮК.

«Прошу усиновити йому сина мені корову і килим, а гроші 500 крб. розділити».

(Із заявою до суду).

Надіслав В. ШАТКІВСЬКИЙ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Директор Миролубівського сільського Будинку культури (Донецька область) Чуприна Е. Е. культурно-масову роботу заведе. Будинком відчиняв і зачиняв, коли йому заманеться. Про це у своєму листі до Перця написала молодь села. Завідуючий Красноармійським райвідділом культури тов. Шищенко повідомив, що Чуприну з роботи знято.

★ В одному з листів йшлося про те, що фотоательє Голопристанського будинку побуту «Сонячний» недбало виконує фотознімання, а на скарги замовників не реагує.

Як повідомив начальник Херсонського обласного управління побутового обслуговування населення тов. Ломаченко, завідуючого фотоательє Будинку побуту «Сонячний» Снопу І. М. з роботи знято.

★ Три роки тому в колгоспі ім. Жиликова (Волинська область) розпочали будівництво ремонтно-механічної майстерні, а механізаторам, як і раніше, доводиться ремонт провадити просто неба. Про це написали в листі колгоспники.

Голова виконкому Іванівської райради тов. Лопинич повідомив, що нині виділено усі необхідні матеріали для закінчення будівництва майстерні. Голову колгоспу тов. Яременка В. П. зобов'язано закінчити і ввести майстерню в дію в IV кварталі 1975 року.

ВЕСЕЛИЯ ФОТООБ'ЄКТИВ



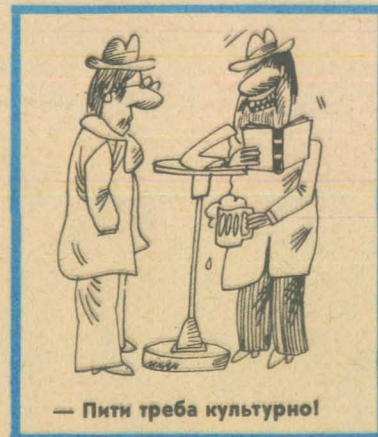
По секрету.

Фото В. ГРАДОВА

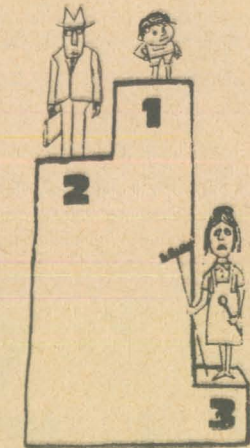
ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «Пардон» — Франкфурт-на-Майні, «Дикобраз» — Прага, «Рогач» — Братіслава, «Фігаро» — Париж, «Пуркуа па!» — Брюссель.

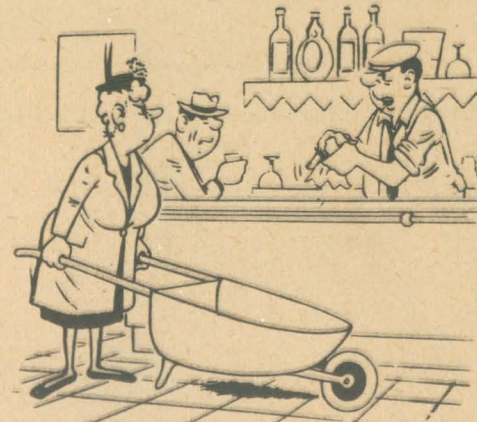
Отсканировал reduktor для rutracker.org



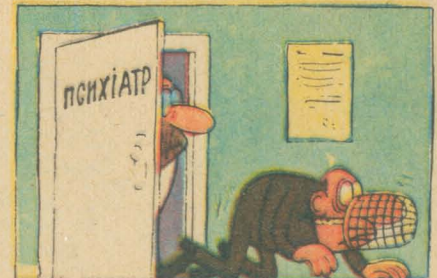
— Пити треба культурно!



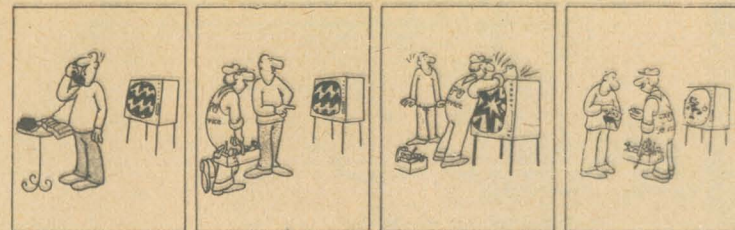
Родина.



— Мадам Дюпон, ви знову приїхали за своїм чоловіком! А він ще до нас не заходив.



Без слів.



Святкова програма.

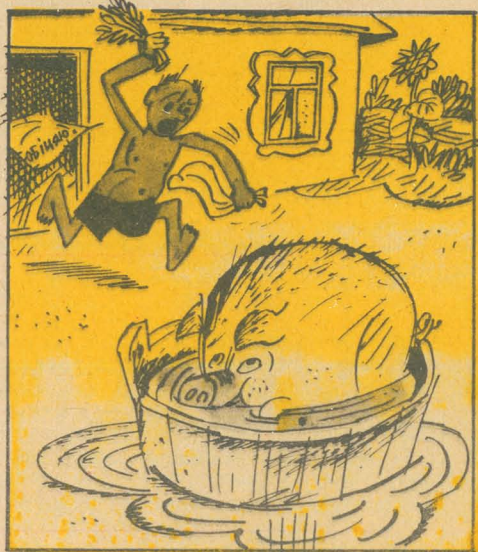
КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

(Листи коментує художник)

СЛОВО ТЕПЛЕ...

Колгосп «Росія» Калуського району Івано-Франківської області — велике і замовне господарство. У селах, що входять до його складу, є й необхідні заклади культури. А ось бані й досі нема. На прохання і вимогу трудівників села побудувати баню, голова колгоспу Посацький М. М. лише обіцяє щедро силплє.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА



— Ти куди! Я ж для себе води нагрів!

ДОРОГІ ФЕЯЕРВЕРКИ

Люди, які мешкають поблизу станції Мандриніне Донецької області, час від часу милуються величними фейєрверками. Ці видовища для них влаштовує Донецький бавовняно-паперовий комбінат. Сюди вивозять сотні тисів заміченої бавовни і спалюють. Видовище, звичайно, досить ефектне, якщо врахувати, у яку суму воно обходиться. Бо ж бавовну з великою користю могли б використовувати підприємства «Вторсировини».

Мал. Я. КОГАНА



— Куди везеш!
— Спалювати.
— Тоді пройжджай...

КЛЮЧІ В НАДІЙНИХ РУКАХ

У селі Перемога Добровеличківського району на Кіровоградщині є клуб. Але потрапити туди — все одно, що в неприступну фортецю. Взяти клуб штурмом і самовільно повідбавити замки ніхто не наважується, а ключі від них у надійних руках завідувача Л. І. Потопальської. Тільки з її милості відчиняються двері закладу культури. Але милість вона виявляє винятково рідко.

Мал. В. ГОРБАЧОВА



Остання надія.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 12 (958)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 16. V. 1975 р. Підписано до друку 30. V. 1975 р. БФ 10822. Папір 70х108%. Фіз.-друку. арк. 2. Умовн.-друку арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1975 р.

Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02878. Тираж 2 850 000 прим.

Отсканировал reduktor для rutracker.org

Мал. В. ГЛИВЕНКА



— Його не чіпайте — це свій!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Нафтові концерни капіталістичного Заходу наживають величезні бариші на енергетичній кризі.
(Із газет).



— Гроші на бочку!



Дудка знає, нащо грає.